Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII. Ч. 221. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 21-го ЛИСТОПАДА 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, NOVEMBER 21, 1981 No. 221. VOL. LXXXVIII.

КОМІСІЯ ПРАВ ЛЮДИНИ ПОСИЛЮЄ ОБОРОННІ ЗАХОДИ

Торонто, Онт. (ІС СКВУ) — Голова Комісії Прав Людини (КПЛ) сенатор Павло Юзик і Христина Ісаїв відбули 22-го вересня ц.р. у Вашінгтоні спеціяльну зустріч з членами Комісії в справах безпеки і співробітництва в Европі та з головою американської делегації на конференцію в Мадриді, амбасадором Максом Кемпелменом передіхним від'їздом на продовження сесії у Мадриді 27-го жовтня ц. р. та передали їм відповідні матеріяли.

Американська Комісія погодилася видати матеріяли про Українську Гельсінкську Групу, про нові репресії та найновіші документи від ув'язнених і їхніх родин. КПЛ приготувала переклади звернень, протестів і листів українських політв'язнів, які надійшли у вільний світ за останніх два роки і передали їх Комісії для включення у „Конгресовий Рекорд".

Сенатор Юзик 29-го вересня ц.р. у приміщенні сенату в Оттаві зорганізував зустріч Делегації Канадської Ради Поневолених Народів з амбасадором Л. Роджерсом — головою канадської делегації на міжнародну конференцію у Мадриді. У цій зустрічі брала участь від Комісії Прав Людини Христина Ісаїв з Торонто. Від міністерства закордонних справ Канади був присутній заступник директора відділу східньо-европейських справ М. Фейреведер.

Зустріч влаштовано з метою продискутувати з членами канадської делеґації можливості і становище Канади на новій сесії конференції в Мадриді. Від КПЛ СКВУ вручено амбасадорові Л. Роджерсові меморандум та додаткові матеріяли про нарушування прав людини в Україні.

Меморандум КПЛ стверджує, що конференція в Београді 1977-78 та в Мадриді 1980-81, ціллю яких був перегляд питань т. зв. Заключного акту, підписаного в Гельсінках 1975 року, здобули великий розголос в Европі та в Північній Америці. Уряд ЗСА відповів на це поновлене зацікавлення своїх громадян створенням постійної комісії, яка слідкує за подіями пов'язаними з гельсінкським процесом і яка співпрацює з Урядом. КПЛ вважає пекучою конечністю створення такої ж постійної комісії в Канаді, яка відбувала б реґулярно наради і слухання і збирала документацію, інформувала широкі кола громадянства і відбувала періодичні зустрічі з групами, організаціями та приватними особами, які є зацікавлені гельсінкським процесом. КПЛ звернула також увагу представників уряду на брак інформації про перебіг конференції у Мадриді в канадській пресі.

Особливо наголошено турботи КПЛ СКВУ долею членів Української Гельсінкської Групи та всіх українських політв'язнів, які

(Продовження на ст. 4)

ВІДБУЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ ДІЙСНИХ ЧЛЕНІВ УВАН У ЗСА

Ню Йорк, Н. Й. (Л. Д.). — Конференція дійсних членів Української Вільної Академії Наук у ЗСА, за статутом її найвищий орган, відбулась тут, в суботу, 14-го листопада ц.р. Збори відкрив і ними проводив перший віцепрезидент Академії проф. д-р Ярослав Білінський.

Президент Академії проф. д-р Юрій Шевельов, прочитав доповідь „Американська наука, українська наука і завдання Академії". На цю доповідь були також запрошені члени-кореспонденти УВАН у ЗСА.

Проф. Шевельов коротко простежив шлях Академії від початку її діяльности в Америці 1950 року. Зокрема він відзначив цінність архіву, зібраного за роки праці. Архів має матеріяли (рукописи, листування тощо) українських політичних діячів, учених, письменників, наприклад, Б. Мартоса, Л. Чикаленка, Є. Маланюка, П. Курінного, Н. Полонської-Василенко, К. Паньківського та багатьох інших.

Накреслюючи завдання Академії на майбутнє, проф Шевельов сказав, що Академія далі видаватиме англомовні „Анали", монографії і наукові збірники українською мовою. Він запропонував розпочати нову серію видань: „Джерела до новітньої історії України". Для цієї серії треба використати насамперед матеріяли архіву Академії.

Після доповіді президента Академії була дискусія. Кілька промовців підкреслили важливість співпраці з Науковим Товариством ім. Шевченка та з іншими українськими установами.

Далі на конференції обговорено питання поточної праці Академії. С. Процюк повідомив, що Контрольна комісія, перевіривши діловодство і ведення фінансів Академії, знайшла справи в повнім порядку.

Закриваючи конференцію проф. Шевельов підкреслив що на сьогоднішній конференції обговорювали не тільки ділові питання, але й принципові. Він задоволений, що знайшов зрозуміння і підтримку членів Академії у справі дальших видавничих плянів, зокрема видання джерельних матеріялів.

Аятолла Хомейні продовжує передавати повновласті

Теґран, Іран. — Іранська преса й інші засоби масової інформації повідомили, що в домі аятолли Хомейні відбулися важливі наради великої групи аятолл і знавців Корану, на яких обговорювано справу дальшого існування ісламського режиму в Ірані та його працю. В Теґрані вперто далі кружляють вістки про підготову аятолли Хомейні до відходу від праці й передання ним своїх функцій іншим людям.

Серед найважливіших функцій Хомейні в сучасному іранському режимі є нагляд над згідністю державних законів і актів з принципами ісламу. Хомейні власне під цим кутом оцінює всі акти й події у внутрішньому житті Ірану та в міжнародній політиці. Одначе щораз більше авторитетних голосів з ісламського світу заперечує його компетенції у тих ділянках. Савдійський ісламський щоденник „Аль Джазіра" та радіосистема Савдійської Арабії поширюють твердження, що „оцінки Хомейні осмішують перед всім світом Іран, його нарід та уряд".

Радіо Теґрану подало інформацію, що Хомейні передав аятоллі Гуссейнові Алі Монтезарі право номінувати керівника Ісламських революційних охоронців, головної силової опори сучасного ісламського режиму в Ірані. Після отримання цієї повновласті аятолла Монтезарі номінував муллу Гассана Таґері керівником ради, яка веде справи ісламських охоронців. Аятолла Монтезарі отримав уже раніше повновласті іменувати склад Найвищого ісламського суду, який керує й наглядає над усіма питаннями іранського судочинства. Аятолла Монтазарі також наглядає над „ідеологічним і політичним змістом діяльности" усіх державних чинників, а також ісламських охоронців.

Головна команда ісламських охоронців, повідомила, що в провінціях Гілян, Люрестан та Мазандеран переведено масові арешти, в часі яких дійшло до збройних зударів. Внаслідок цих зударів є вбиті й ранені. Газета „Джомгурія ісламі" подала, що в Курдистані продовжуються бої з курдськими самостійниками, а в Мехабаді ісламські ґвардисти перевели масові арешти, в часі яких загинуло 25 осіб. В містах Сальмас та Некеде також проведено арешти, в часі яких загинуло 31 чоловік, здебільшого противників теперішнього ісламського режиму.

МОСКВА НАПАДАЄ НА ПРЕЗИДЕНТА РЕҐЕНА

Москва. — Всі засоби масової інформації Совєтського Союзу розпочали гостру атаку на Президента Роналда Реґена і його мирові пропозиції. Свою атаку поширили вони також на світові політичні кола та на засоби інформації, які прихильно прийняли пропозиції Президента.

Совєтські атаки на пропозиції Президента підкреслюють їхню серйозність і значення. Генеральний секретар КПСС Леонід Брежнєв перед своїм прибуттям до Бонну, Західня Німеччина, приготовив цілий комплекс пропаґандивних манев рів і пропозицій, які стали неактуальними, або принаймні втратили багато на атракційності після виступу президента Реґена. Саме це, як подають світові засоби масової інформації, найбільш виправдає з рівноваги совєтську пропаґандивну й дезінформаційну машину.

Особливо турбує Москву реакція світової опінії і політичних кіл на конкретні мирові пропозиції Президента. Схвилювання Москви відзеркалене у словах провідного совєтського телевізійного коментатора Ігора Фесуненка, який назвав „абсолютними ігнорантами" усіх тих, які схвалюють проєкт президента Реґена. Фесуненко вмовляв своїх слухачів: „Тільки для абсолютних ігнорантів ті пропозиції можуть видаватися логічними, а навіть обіцяючими. В дійсності вони є чистою демагогією". Інший совєтський чоловий агітатор, генеральний директор ТАСС Сергей Лосєв написав в офіціозі совєтського уряду „Известиях": „Що може Европа скористати з тих пропозицій? Абсолютно нічого".

Офіційні американські чинники висловлюють своє глибоке здивування з приводу реакції совєтських чинників на пропозиції президента Реґена. Джерелом совєтських нападів на Президента є, як це стверджують знавці совєтських умов партійне й державне керівництво СССР, що видно з масивної, всеобіймаючої та скоординованої атаки всіх без вийнятку совєтських партійних і державних органів масової інформації та всіх аналітиків і коментаторів. Речник Державного департаменту Дін Фишер перелав американську оцінку совєтських непомірковання і в злому смаку виступів: „Виступ Президента є виразним ствердженням американського зобов'язання добитися справжніх скорочень зброєнь та серйозних переговорів. Беручи це до уваги американський уряд жалує, що реакція офіційного ТАСС була така нефортунна і жалісно неточна".

Інші американські і світові чинники підкреслюють, що було замало часу, щоб совєтські відповідальні чинники могли як слід вивчити зміст і вагу пропозицій президента Реґена, але зареаґували зовсім чуттєво і не на підставі тексту тих пропозицій, а на партійне доручення згідно з яким всі засоби масової інформації та всі редактори й коментатори зобов'язані беззастережно поступати.

Д-р В. Малинкович доповідав у Філядельфії

Філядельфія, Па. (Я. Татомир). — У неділю, 15-го листопада ц.р. відбулася тут заходами філядельфійського Комітету Оборони Національних і Людських Прав України зустріч українського громадянства з д-ром Володимиром Малинковичем, членом Української Гельсінкської Груп, який живе тепер постійно у Німеччині після того, як його „видворили" у 1979 році з Совєтського Союзу.

Зустріч відбулася у приміщеннях Українського Культурно-Освітнього Центру, відкрила її голова Комітету Уляна Мазуркевич.

Головні думки доповіді д-ра Малинковича були такі: Совєтський Союз старається останніми роками перемінити себе із союзу різнонаціональних республік на монолітну державу. Володарі Кремля найбільш бояться сепаратистського руху в Україні, бо Україна велика, 50-мільйонова нація і багата країна. Совєтська влада постійно слідкує за кожним членом Української Гельсінкської Групи. Ніхто із членів УГГ не заломався у в'язниці чи концтаборі. Найбільша поміч, яку українська еміґрація може дати Україні — це домагання до урядів західніх країн, щоб ці уряди трактували Україну й інші совєтські республіки, як повноправних членів ОН. Йде, між іншим, про те, щоб в Києві були відкриті амбасади західніх країн, щоби там постійно були представники західньої преси тощо. Вищий статус України у західньому світі, постійна присутність у Києві західніх дипломатів і журналістів гальмувала б до деякої міри брутальні переслідування дисидентів, так як це є у Москві. Коли після совєтської агресії на Афганістан американський уряд замкнув у Києві консулят, він покарав за цю агресію Україну, — твердив доповідач.

Після доповіді було багато запитів, що на них доповідач давав вичерпні відповіді. Цікавим був проєкт із залі — виготовляти і проголошувати листи до членів КҐБ й інших урядовців в СССР, які відзначаються жорстокістю, знущаються над політичними в'язнями, щоб їх у майбутньому покарати. Д-р Малинкович заявив, що такі листи існують на Заході.

Прелеґент сказав що совєтська імперія не є в інтересі російського народу і що кожний чесний росіянин повинен бути проти російського імперіялізму.

Цікава доповідь д-ра Малинковича була ще й тим, що він — росіянин, тільки одна його бабця була українкою.

Ліві демократи перемогли у виборах у Манітобі

Вінніпеґ, Манітоба. — Перемога лівої Нової демократичної партії у Манітобі привернула увагу всієї публічної опінії в Канаді. Консервативи програли після чотирьох років правління, яке не задоволило населення, бо загальна криза не поминула й тієї західньої провінції Канади. Як це вже ввійшло в традицію Манітоби, альтернативою до консервативів є не ліберали, що було довгі роки перед тим, а ліві демократи.

Ліві демократи були при владі в Манітобі впродовж двох попередніх каденцій перед виборами 1977 року, які вони програли. Партія федерального прем'єра П'єра Трудо мала в попередній каденції тільки одного депутата, але й того вона втратила в останніх виборах. Таким чином ізоляція Ліберальної партії Канади від канадського заходу не тільки скріпилася, але й прибрала драстичну форму. Провінція Манітоба грає велику ролю на заході Канади й повна відсутність ліберальних депутатів в її леґіслятурі матиме певні наслідки, особливо в теперішній ситуації, коли ліберальний уряд прем'єра Трудо веде вирішну фазу боротьби за нову канадську конституцію. Манітоба має понад один мільйон мешканців і господарсько відстає від інших сусідніх провінцій, Альберти, Бритійської Колюмбії і Саскачевану, кожна з яких посідає більші природні багатства, ніж Манітоба. Власне до тих трьох провінцій відпливає населення Манітоби, яке має труднощі в знайденні праці.

Канадська преса підкреслює, що вислід виборів у Манітобі був у великій мірі узалежнений від федерального бюджету, що його тиждень тому запропонував федеральному парляментові уряд прем'єра Трудо. Бюджет той викликав неґативні коментарі з огляду на його ощадностеві обмеження та зменшення державних фондів на різні суспільні цілі. Крім цього канадська преса звертає увагу на факт, що останній консервативний уряд Манітоби, який програв теперішні вибори, був найбільш консервативним з усіх канадських провінційних консервативних урядів і не лише не проявив більшої ініціятиви в будь-якій ділянці, але й занедбав найбільш підставову для Манітоби ділянку, а саме сільське господарство й продукцію пшениці та її продаж за кордон.

Округа УНС Аллентавну відбула організаційні збори

Вест Істон, Па. — В неділю, 18-го жовтня ц.р., тут відбулися організаційні збори Союзової Округи Аллентавну в залі Американсько-Українського Горожанського Клюбу.

Збори відкрила голова Округи і головна радна Анна Гарас, вітаючи заступника головного предсідника УНС Марію Душник, Степана Гавриша, старшого обласного організатора УНС і 17 відділових урядників і членів. Вона також попросила Михайла Колодруба, почесного голову Округи УНС, до відмовлення вступної молитви.

З черги, по представленні А. Гарас, М. Душник привітала М. Колодруба в імені Екзекутиви УНС, всього членства та у власному імені з нагоди його 90-их уродин та 70-літньої праці в УНС. Вона побажала йому доброго здоров'я та дальших років діяльности. При цій нагоді, М. Душник також сказала, що головний предсідник УНС, д-р Іван Флис робить сталий поступ в дорозі до повного виздоровлення.

Реферуючи організаційні досягнення аллентавнської Округи, М. Душник ствердила, що в 1980 році Округа осягнула свою організаційну квоту на 111 відсотків. Вона склала признання Євгенії Цап, Відділ УНД 46 в Сандертон, який приєднав 31 члена; Анні Мандзюк з Відділу 143 в Бавд Лейк, за приєднання 17 нових членів; та колишній кількакратній чемпіонці А. Гарас, секретарці 47-го Відділу в Бетлегемі, за приєднання 10 нових членів. Вона також висловила признання і ін-

(Закінчення на стор. 4)

КОНЦЕРТ В. ДЕНИСЕНКА

Ню Йорк, Н. Й. — Окружний Комітет Відділів Українського Народного Союзу влаштовує тут в неділю, 29-го листопада ц.р., о год. 2:30 по полудні, в приміщенні середньої школи Стайвесан при 345 східна 15-та вулиця (між 1 і 2 авеню), концерт Володимира Денисенка, бас-баритона Великого театру у Варшаві. Акомпаньямент — Юліяна Осінчук. Квитки в ціні 7 і 5 долярів можна набувати в АРКА; ЕКО і СУМА. Виступи Денисенка відбудуться також в інших місцевостях: 22-го листопада в Бафало, 6-го грудня в Клівленді, 12-го грудня в Нюарку, 13-го грудня у Філядельфії.

Соціялісти й комуністи демонстрували в Еспанії

Мадрид, Еспанія. — Еспанський парлямент величезною більшістю голосів схвалив приступлення Еспанії до НАТО, але проти цього соціялісти, комуністи та значна частина ліберальної інтеліґенції ведуть широкозакроєні акції, а в неділю 15-го листопада, вони виступали разом у великій протестній демонстрації, яка згромадила понад 100,000 людей.

Головними ініціяторами й організаторами цієї демонстрації були еспанські соціялісти, а основним мотивом був виготовлений працівниками радіо й телебачення транспарант „За мир, за роззброєння та за свободу". Як це вже увійшло в звичай у колах лібераль ної інтеліґенції, під тими гаслами завжди знаходиться багато виступів проти ЗСА, а часом, для прикраси, дещо критики проти СССР. Так було і в Мадриді.

Промовці у своїх виступах атакували в першу черґу НАТО. Еспанська преса й взагалі засоби масової інформації підкреслюють, що у світлі виступів на тій демонстрації не совєтські агресивні заходи й змобілізовані мільйонові армії, а НАТО загрожує світовому мирові та свободам. Якщо вона так мало б бути, пише еспанська преса, то цілі слід було б переставити всю еспанську політику. Лідер соціялістів Феліпе Ґонцалес заповів у часі свого виступу, що його партія та її парляментарна фракція вимагатимуть рішення парляментом, щоб піддати справу приступлення до НАТО всенародному референдумові, а коли все ж таки це було б зроблено, то тоді соціялісти послідовно будуть боротися за вихід Еспанії з НАТО.

Серед нотаблів на трибуні центральне місце займала славна з доби громадянської війни Дольорес Ібаррурі „Ля Пассіонарія". Ібаррурі в часі боротьби з національними силами Еспанії була головною комуністичною пропаґандисткою, після невдачі червоних перебувала цілий час у Москві аж до свого повороту до Еспанії якийсь час після смерти генерала Франческа Франко.

Роман Попадюк працюватиме в державній службі ЗСА

Бруклин, Н. Й. — „Ґрінпойт Газет" інформує у числі з 13-го жовтня ц.р., що Роман Попадюк, довголітній активіст у Бруклині, член парафіяльної ради української католицької церкви св. Духа, був номінований Державним департаментом на службовця вищої ранґи в дипломатичній службі З'єднаних Стейтів Америки. Перед виїздом за кордон, Р. Попадюк перейде ще інформаційний вишкіл у Вашінгтоні.

Роман Попадюк

Перед своїм назначенням Р. Попадюк був політичним аналітиком в індонезійській місії ОН, професором політичних наук Бруклинського коледжу, членом багатьох організацій, між іншим Асоціяції Вінтропа та основоположником і президентом Об'єднаної політичної асоціяції. Докторат з філософії Р. Попадюк здобув у Нюйоркському міському університеті, написавши докторську дисертацію про дисидентський рух в Совєтському Союзі. Свого часу він також був дорадником голови американської делеґації на Мадридську конференцію Макса Кемпелмена.

У світі

НОВООБРАНИЙ ГРЕЦЬКИЙ ПРЕМ'ЄР АНДРЕАС Папандреу заповів динамічні заходи для полагоди турецько-грецького конфлікту. Конфлікт цей не обмежується до острова Кипру, частину якого зайняли турецькі війська, але обіймає також ціле Еґейське море, а в першу черґу його східню частину, що близько берегів Туреччини. Розкинені на цьому морі острови завжди були і є заселені виключно грецьким населенням і тому Греція уважає це море своєю суверенною посілістю. Туреччина заступає думку, що Еґейське море не може бути ані грецьким морем, ані внутрішнім „озером", але має мати статус міжнародних вод. Правляча військова хунта в Туреччині виразно занепокоєна політикою Папандреу на тому відтинку, одначе вона рішила покищо не реаґувати на різні заяви й виступи грецьких офіційних чинників, а зачекати на формальні пропозиції.

ТУРЕЦЬКЕ МІНІСТЕРСТВО ЗДОРОВ'Я ПОДАЛО до публічного відома, що недуга тифу прибрала розміри епідемії в столиці Туреччини Анкарі, де живе два і пів мільйона мешканців. Епідемія тифозної гарячки обгорнула заселені бідними елементами частини міста, де живе 70 відсотків населення. Покищо недуга не поширилася аж так, щоб просити закордонної помочі й турецькі чинники сподіваються власними силами дати собі раду.

БРИТАНСЬКИЙ УРЯД ПОЧАВ ВИСИЛАТИ підкріплення до Олстеру, Північна Ірляндія. Покищо вислано 600 парашутистів у повному узброєнні. Зміцнення британських збройних сил в Олстері зв'язане зі зростом тероризму ірляндських сепаратистів, жертвою якого падає майже щодня принаймні одна людина. Розвиток тероризму алярмує британську владу, а останнім приводом до її рішучіших заходів було вбивство ірляндськими сепаратистами депутата до британського парляменту, протестантського священика Роберта Бредфорда.

В Америці

ПОЛІТИЧНІ СПОСТЕРІГАЧІ І ДИПЛОМАТИ стверджують, що довге змагання Курта Вальдгайма, генерального секретаря Об'єднаних Націй, за перевибір на це становище, може підірвати його престиж і тої йому буде дуже тяжко ефективно вести цю міжнародну установу. Більшість країн так званого третього світу на чолі з Китайською Народною Республікою, виступають проти номінації Вальдгайма на третю каденцію і домагаються зміни на цьому становищі. Сам К. Вальдгайм неуступчиво веде кампанію в свою користь і відмовляється від розмов на цю тему. Серед колишніх співробітників Вальдгайма є й такі, які критикують „тверду поставу" свого шефа і кажуть, що своєю впертістю Вальдгайм шкодить Об'єднаним Націям.

СЕНАТОР ЕДВАРД КЕННЕДІ, ВИСТУПАЮЧИ на річній конвенції Американської федерації праці Конгресу індустріяльних робітників, яка відбувається в Ню Йорку, сильно критикував економічну політику президента Роналда Реґена, зокрема його неґативне ставлення до соціяльних програм і позбавлення багатьох соціяльних аґенцій фондів. Сен. Е. Кеннеді, який згідно з оцінкою політичних спостерігачів, все ще являється потенціяльним кандидатом на президента ЗСА у виборах в 1984 році, заявив 900 делеґатам, що вони не повинні здавати своїх позицій і, не зважаючи на урядові настанови, продовжувати змагання за збереження тих програм за які вони боролися роками. Промову сенатора Кеннеді делеґати і гості перевивали оплесками більше як 20 разів, особливо тоді, коли він аналізував теперішню політику нової Адміністрації, яка, на його думку, не бажає співпрацювати з робітничими профспілками, відвертається від народних мас і підтримує тільки багатих. Речники Уряду назвали виступ сен. Е. Кеннеді „дешевою демагогією".

ПРОПОЗИЦІЯ ЩЕ БІЛЬШЕ ОБМЕЖИТИ ФОНДИ для федеральної Аґенції збереження довкілля викликала суперечності серед близьких співробітників президента Роналда Реґена. Бюро бюджету запропонувало зменшити фонди на працю цієї аґенції на чергових 36 відсотків у фіскальному 1983 році. В цьому році Адміністрація вже зменшила фонди на приблизно 16 відсотків і тому серед прихильників цієї аґенції створилось враження, що Уряд стримить до ліквідації аґенції, бо зменшення фондів аж на 52 відсотки у двох тільки роках говорить само за себе.

У СТЕЙТІ НЮ ДЖЕРЗІ РОЗПОЧАВСЯ ПРОЦЕС перерахування голосів, відданих виборцями 3-го листопада ц.р. на двох кандидатів на губернатора, республіканця Томаса Кейна і демократа Джеймса Флоріо. Перерахування голосів домагався пошкодований демократичний кандидат, який отримав майже однакову кількість голосів, а перерахування мало б встановити чи не зайшла помилка у першому підчисленні. Перерахування триватиме приблизно два-три тижні. Поінформовані особи однак заявляють, що дотеперішні обчислення не виказують великих змін і тому не треба очікувати несподіванок. Як відомо, Кейн отримав 1,145,465 голосів, а Флоріо — 1,143,788. Усіх голосуючих було 2,289 мільйона осіб.

У СПРАВІ РІЗДВЯНОСВЯТОЧНИХ МАТЕРІЯЛІВ

Матеріяли до Різдвяносвяточних чисел „Свободи" редакційного порядку, як теж святочні побажання і оголошення, редакція і адміністрація „Свободи" прийматимуть тільки до 12-го грудня 1981 року (до числа за новим календарем), та до 19-го грудня 1981 року (до числа за старим календарем). Всіх читачів проситься додержуватися цих реченців. — Ред.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

На фальшивих фундаментах

Верховна рада СССР, нібито найвищий владний орган в СССР, а в дійсності гумова печатка, яку прибивають під кожним рішенням Політбюра і ЦК КПСС, отримала для схвалення проєкт чергової, цим разом уже 11-ої п'ятирічки. І знову, як завжди, без поважніших змін проєкт буде схвалений „з бурними аплодисментами". А опісля почнеться та сама процедура з тим самим успіхом, підробленими цифрами і дальшими обіцянками.

Згідно з обіцянками, які повторюють всі по черзі „вожді" СССР, кожна з тих п'ятирічок мала принести глибокі переміни й „щасливе життя під сонцем сталінської конституції", але на тих обіцянках і кінчалося. Цим разом проєкт нової п'ятирічки спрезентував генсек КПСС Леонід Брежнєв без особливого ентузіязму. Зміст бо його і умови, в яких прийшлося його проголосити-не надто веселі.

На світовій арені Совєтський Союз робить усі можливі зусилля, щоб вирватися з дипломатичного імпасу, куди він сам себе заманеврував своїми аґресивними акціями. На словах представники СССР і далі виступають грімко, але за кулісами намагаються виплутатися із ситуації, створеної їхнім, нападом на Афганістан та всіми іншими імперіялістичними випадами. Політика червоної Москви зовсім суперечить сучасній добі, її потребам і її виявам. Імперіялізм відумер, разом з XIX століттям він належить до минулого. І навіть під маскою пролетарської солідарности його вже на довше проводити не можна. Совєтському Союзові легше було давати собі раду, коли американський партнер давав себе обдурювати гарними словами й обіцянками.Але коли американський Уряд будує свою політику на фактах, а не на заявах, на відношенні реальних сил, а не на рожевих надіях, тоді Москві приходиться важко.

Внутрі Совєтського Союзу вже стільки разів добивано остаточно „клясового ворога", тобто всіх противників російського імперіялізму й комунізму, що дивно стає читати знову виступи найвище поставлених осіб, які остерігають і страшать унутрішнім ворогом. Услід за останніми судами перед совєтськими трибуналами за „антирадянську діяльність", в центральному партійному органі „комуніст" чч. 13 і 14 появилися статті — наперед секретаря ЦК і члена Політбюра Константина Черненка, а відтак заступника шефа КҐБ Юрія Андропова, генерала С. К. Цвіґуна, в яких за фразами про успіхи й перемоги виразно прозирає тривога за недалеке майбутнє. Поневолені народи й топтана людина не дають спокою кремлівським володарям.

Невдачі совєтської системи в організуванні звичайних життєвих умов і в заспокоюванні простих людських потреб вибивають ґрунт з-під ніг совєтської влади. Першим і найбільшим недоліком совєтської системи є постійний брак відповідних харчів, підстави людського існування. Боротьба з харчовими недостатками триває так довго в СССР, як довго триває совєтська влада. Такі відсталі країни, як: Індія, Китай розв'язали свої харчові потреби в куди коротшому часі, а совєтська система не може!

Засліплені догмами марксизму-ленінізму і привидами індустріялізації, як панацеї на всі суспільні й економічні недомагання, кремлівські лідери забули, що першою справою для простої людини — це заспокоїти її голод. Совєтські пляновики бюрократичним порядком „вирішують" завдання, які не вкладаються в життєві можливості. Вони плянують, а життя йде своїм шляхом. Вони заплянували на 1981 рік коло 230 мільйонів тонн збіжжя, а жнива дали тільки коло 175.1 тут нічого не допоможуть нарікання на погоду — на дощі не в час і посуху не в час, бо таке трапляється всюди, але всюди в передових країнах людина має засоби якоюсь мірою протиставитися їм з успіхом. Совєтські лідери вже самі бачать, що суцільна колективізація — це суцільна катастрофа й пробують узаконенням присадибних наділів і їхнім збільшенням виповнити харчові прогалини.Але ж система зруйнувала село й селянина й створила на їхнє місце „хлібну фабрику" й кому хочеться вертатися до селянина на непевне? Тим більше, що з фабричного робітника вона зробила „господаря країни", а з селянина — кормителя країни, вона зробила відсталого й переслідуваного парія.

Над усім совєтська система поставила партійного бюрократа. А світ ніколи не бачив й не побачить, щоб пересічний бюрократ став творцем нових вартостей і будівничим нової дійсности. І тому не нарікати на погоду і посуху, не закручувати гайки партійного контролю й державного нагляду, не зміцнювати пропаґанди й аґітації партійних дармоїдів і неробів, а треба змінити саму систему. Бо на основні переміни совєтська система зі своєю марксистською догматикою і схолястикою нездібна. І тому нову, кращу дійсність принесе зміна совєтського режиму, ліквідація російського імперіялізму і привернення народам належної їм свободи, а людям їхньої людської гідности.

ХРИСТИЯНСЬКА МІЛІЦІЯ В ПІВДЕННОМУ Ливані виступила рішуче проти толерування охоронними відділами ОН проникання палестинських партизан в райони замешкалі християнами. Палестинські партизани закладають міни в таких околицях, наслідком чого гинуть зовсім припадкові й невинні люди.

Ярослав Гайвас

ЗА ЯКИЙ СОЦІЯЛІЗМ?

Після тріюмфальної перемоги у президентських виборах і в виборах до парляменту у Франції, а відтак у парляментарних виборах у Греції европейські соціялісти й узагалі европейський соціялізм стали в фокусі публічної уваги.

Ці дві перемоги особливі тим, що соціялісти перемогли у Франції після понад два десятки років правління національно-центристських і правих елементів, а в Греції після заснування нової соціялістичної партії, Пангелленської соціялістичної партії. Отже постає питання, чи маємо до діла з новою загальною течією наліво, а чи тільки місцеві умови й незадоволення населення існуючими урядами подиктувало виборцям таку їхню децизію. Перемоги центроправих елементів в інших країнах Европи й настрої в суспільствах указують радше, що рішення виборців в тих двох країнах виросли з місцевих умов і відбивають настрої населення тих країн. Хоч при цьому слід підкреслити, що зріст соціялістичних рухів і партій в різних країнах світу, а зокрема в Европі таки має місце. Соціялізм стає „альтернативою зліва" для післясовєтського періоду, який неминуче, як все інше в житті, доходить до свого кінця. Тим більше, що совєтській системі не вдалося розв'язати найважливіших проблем життя, проти неї на цьому тлі зростає органічно щораз більший спротив і вона мусить уступити місце — іншій.

У такій ситуації тим більше стають актуальними питання, чим є сучасний европейський соціялізм, яка в нього гієрархія вартостей, яка усучаснена програма й методи діяльности — оце питання, на які чекає відповіді громадськість. Йдеться не про теоретичні формули й пропаґандивні гасла, в чому спеціялістами є совєтські лідери, але про практичні напрямні діяльности, про конкретну програму, яку реалізується сьогодні й завтра, та з чого наслідки видні вже, а не щойно прийдуть вони в далекому майбутньому.

Обидві соціялістичні партії, про чиї перемоги в цьому випадку є мова, заповіли радикальні й основні зміни на всіх відтинках життя й цим вони перемогли у голосуванні. Суспільства прагнуть змін і дали їм мандат ці зміни перевести. Вже перші кроки їхніх урядів показують, що переможці своє зобов'язання перевести зміни беруть серйозно й без проволоки приступають до їхнього перепроваджування.

Зміни ці йдуть в трьох найважливіших напрямах: розуміння, чим є нарід-нація і які її потреби та роля партії в житті народу; створення нової духовокультурної атмосфери й перебудова соціо-економічної системи; міжнародні відносини й світова політика.

Ми звикли до того, що соціялістична партія — це клясова партія в основі, яка наставлена бачити потреби народу через інтереси однієї його кляси-робітників, а до того зорієнтована та партія на життям не випробувані теорії й гасла. Таким виріс соціялізм у початковій добі капіталізму і це здавалося не тільки чимсь новим, але й революційним. Одначе сьогодні ми маємо багатющий досвід за собою, небувалі наукові досліди й їхні висновки і на їхньому тлі таке розуміння ролі партії було б великим кроком взад, анахронізмом. Притримується його ще тільки КПСС, бо вона зв'язала свої руки й свою ініціятиву проголошенням тези, що вчення марксизму-ленінізму є остаточним і дальші досліди можна робити тільки в його рамах, а не поза ними. За КПСС іде більшість комуністичних партій світу і вони намагаються на ті віджилі позиції потягнути за собою і соціялістів. Вправді навіть совєтські зубри почали пробомкувати про „партію народу", „добро всього народу", але це в них і їхній пропаґанді ще тільки один, черговий засіб затуманювання людей.

У Валянсі над рікою Роданом, Франція, відбувся „конгрес переможців", конґрес французької комуністичної партії, на який прибуло понад 600 делегатів із усіх сторін Франції, що заслухало ряд виступів та на їхньому тлі відбуло дебати. Не забракло на тому конґресі голосів, які вимагали здійснювання старих партійних рецепт. Про них найбільший французький щоденник „Лє Монд" написав таке: „Соціялістичні санкюльоти вимагають, щоб голови покотилися на пісок". Але той самий соціялістичний лідер Поль Квільс, який ужив тієї кольорової фрази безсмертного Максимільєна Роберсп'єра, в іншому моменті сказав: „Це було б парадоксом, якщо б в нашій перемозі ми знайшли наш упадок". А така небезпека є, бо не по гаслах судитимуть теперішніх переможців, а по їхніх успіхах і здобутках. Власне на це вказав найбільш впливовий на конґресі-президента Франсуа Міттерана не було, бо він був в Вашінґтоні і на конференції в Канкуні — прем'єр соціялістичного уряду П'єр Моруа: „Товариші, не забувайте, що понад конфронтаціями в політичному житті, понад парляментарними перемогами й невдачами ми є відповідальні перед усіма французами за державу французького народу". В одному реченні з французькою — „кляріте" прем'єр Моруа вказав на дві найбільші цінності для всіх, отже і для соціялістич-

(Продовження на ст. 3)

З НАШИХ БУДНІВ

Великому Каменяреві

„Народе мій, замучений, розбитий..."
Іван Франко, „Пролог".

Хоч предмет, який нам викладав покійний професор А. Ковалисько не мав спеціяльного стосунку до поезії, чи до красного письменства взагалі, оскільки пан професор вчив нас математики, проте в Івана Франка він був, як то кажуть, закоханий; сипав цитатами з творів Великого Каменяра ніби з рукава, знав напам'ять багато його поезій, а за своїх студентських часів був з ним особисто знайомий. А часто, коли був при доброму гуморі, розповідав такі деталі з біографії поета, що їх важко було надибати навіть в посібнику української літератури проф. В. Радзикевича.

— Читайте, читайте Івана Франка! — пригадував нам на лекціях математики, — читайте і шукайте цю велику людину, що відробила тяжку всенародну панщину, сам-один, за мільйон галицьких дармоїдів!

Ой, пригадую собі, як то я втратив „лице" в професора Ковалиська за мою нещасну деклямацію „Прологу" до поеми „Мойсей!..

Це також тоді підходив котрийсь з Франкових ювілеїв і наша третя кляса влаштувала шкільне свято на його пошану, а професор української мови, д-р Є. Ю. Пеленський просто насилу „встромив" мені цю деклямацію. Даремне я виправдувався, що не маю дару до публічних виступів, що затинаюся і дістаю трему перед публікою, що голос в мене нікудишній, але д-ра Пеленського цим не переконав і не ублагав: мусів деклямувати! І, розуміється, вийшов скандал: „затявся" на передостанній строфі „Прологу":

„Та прийде час, і ти огнистим видом..." і ти огнистим видом"... а далі забув, як заорало! Стояв, немов на позорищі перед авдиторією з трьох сотень учнів, з професорським тілом у перших рядах, та й лепетав як штубачок з першої нормалки:

„Та прийде час, і ти
огнистим видом..."

„засяєш у народів вольнім колі" — задудонів з першого ряду крісел густий бас професора математики...

Серце моє чуло, що на другий день мене чекає: ледве почалася лекція, як пан професор Ковалисько витягнув з кишені лиховісний „нотес", і вперши в мене грізний погляд— скомандував:

— Гей, ти з огнистим видом — до таблиці!

...А що далі було — не питайте!

Ікер

Михайло Кучер

КИТАЙСЬКА „ВІДЛИГА"

1978 року на Заході вирішили, що у Китаї почалася відлига. Таке рішення, або властиво враження, на практиці не виправдалося і писання західньої преси про „силу народу", або про „стремління до політичної свободи" не знайшли відповідника в дійсності. Можна тільки ствердити, що міт непомильности Мао зблід, але були й спроби реабілітувати дуже жорстоку диктатуру.

Було вияснено, що справді були жертви „культурної революції", було порушення законности. Все це сталося тому, що забагато людей знайшлося під гіпнозою культу особи. Якщо така гіпноза зникне — виздоровіє економіка і культура знайде відповідне місце.

Акція зменшення міту Мао, мала більші розміри, як десталінізація у СССР. Дещо звільнено суспільство від маоістської гістерії.

Теперішні китайські провідники вже не претендують на ролю абсолютно непомильних. Уряд відмовляється від економічного плянування з центру: Китай модернізується. Але що означає модернізація для Китаю? На Заході під модернізацією розуміють заміну старого новим. Для Китаю модернізація означає повний розрив із минулим способом існування, зміна ідео логічної лінії, майже повернення до капіталістичної економіки.

Політика Мао з його „культурною революцією" означала повний розрив з минулим та „китаїзацію" марксизму і політики. Мао мав також повну владу в ділянці мистецтва.

У політиці китаїзації взяли участь найбільш реакційні елементи, Це привело до занепаду китайської комуністичної ідеології. Як наслідок, виник занепад економіки і 1976 року Китай збанкрутував.

Щоб спасти країну, нові керівники мусіли шукати капіталістичну альтернативу до марксизму. Пекін почав залицятися до проклятого Заходу, до Західньої Европи, Японії і ЗСА.

Модернізація викликала інші зміни. Залишено початкові ексцентричні форми китаїзації. Вирішено, що світ не можна вважати полем для історичних досвідів.

Починаючи з XI з'їзду КПК — осінь 1977 року — почалася боротьба з партійною бюрократією. Викинуто гасло модернізації сільського господарства, промисловости і техніки. Всі ці пляни вирішено зреалізувати до 1985 року. Нова утопія... Випрацьовано гасло — шлях до об'єктивної істини веде крізь практику. У пресі появилися статті з обвинуваченням тих, хто обмежується і задовольняється цитатами з Мао і практично нічого не робить. Механічні виписки з цитат Маркса, Енґельса, Леніна, Сталіна зовсім запаморочили людей та викликали нерозуміння дійсности.

Основна слабість комуністичної ідеології виявилася в господарстві, якому доктрина ставила все нові завдання, без можливости їх виконати. Величезна будова маоїзму, що складалася з цитат та ударних кампаній почала рухатися. Треба було вигнати з відповідальних становищ усіх сторонників культурної революції. Ден розгорнув широку реабілітаційну акцію і кожного реабілітованого повернув на старе становище. Він сперся на інтелектуалів і заохочував до контактів з чужинцями та взагалі зовнішнім світом.

„Атака зверху" на Мао стала систематичною з весни 1978 року. Появилися портрети Конфуція. Партійна преса почала писати, що Мао не був богом. Треба забути такий вислів, як „одно слово Мао-важливіше тисячі звичайних слів". Ніхто не є власником абсолютної істини.

Свою апогею критика Мао осягнула восени 1978 року. „Червона біблія", збірка думок Мао, дочекалася гострої критики як знаряддя для оглуплювання мас. Діялектичний матеріялізм — зовсім не абсолютна істина, а спосіб пізнання.

Дещо пізніше по Мао вдарила армія. Міністер оборони сказав, що треба переглянути цілу стратегію китайської армії, потрібна також нова зброя.

Для кращого зрозуміння подій в Китаї потрібне вивчення „дацзибао" — плякатів, написаних великими літерами, що появлялися на стінах міських будинків. Хто був їх ініціятором? влада чи „енергія мас"? Чи справді так нагло китайський нарід став прихильником демократії. Чи не було це виявленням незадоволених для їх ліквідації?

Після засідання ЦК КП 1981 року зроблено спробу наладнати відносини із ЗСА; мали місце демонстрації молоді в Шанхаї, стали одверто говорити про безробіття молоді, про рівноправність жінок. Появилися західні одяги і фільми.

Дня 29-го березня 1981 року, одначе, сталася непередбачена, але знаменна подія. Партія проголосила „чотири засади": соціялізм, диктатура пролетаріяту, керівнича роля партії і марксизм". Але це були також основні засади Мао. Преса зорганізовано знову почала атакувати демократію, права людини як буржуазні вигадки та запобігання ласки перед Заходом. Активістів „критичного руху" — заарештовано.

Дня 17-го січня 1980 року

(Закінгення на стор. 3)

Іванна Савицька

В'язка білих хризантем

Автора Володимира Мельника вже між живими немає і на цвинтарному полі Філядельфії знову з'явиться свіжа, сира могила.

На тому цвинтарі я бачила його на Провідну Неділю — останній раз. Був згорблений, постарілий, посивілий, весь поринав у молитві за своїх, чи не своїх покійників.

Чверть століття карбує на людині сліди, непомітно, - але карбує, без виїмків на кожному з нас.

Так хотілося підійти тоді до тієї Людини, стиснути руку, глянути ув обличчя, в добрячі очі, почути його голос. Чомусь я цього не зробила, може тому, що наше знайомство було властиво випадкове, нас насправді лучив один, одніський епізод...

Була зима шістдесятого року, найтяжча зима, яку пам'ятаю в цілому мому житті. Скрізь світились по наших домах ялинки, вікна блистіли різдвяними чічками.

У нашому домі тяжіла важка жалоба, не чути було коляд, ні радісних голосів хористів, була темінь.

Раптом, під вікнами, загомоніли тихенькі дитячі голоски, шарудіння набитих снігом черевичків, засвітилась старосвітська паперова звізда і гурт пластових новаків заспівав перед хатою Бог Предвічний..

Я увімкнула світло, покликала сина і він відчинив двері.

У вітальню, сповиту жалобою вкотився гурток юних вертепників, „тріє", в коронах, царі, Ірод, коза, янгол, пастушки, а з ними десяток малечі, в характері хористів.

Янгол сповіщав народження Божого Сина і прихід миру на землю. Ролі були короткі та простенькі, бо й „артисти" ледве відросли від землі.

Між ними, (як же можу забути), скромний, витончено чемний актор української безталанної еміґраційної сцени — Володимир Мельник.

Я попросила листу.

— Ми не маємо листи, сказав збентежено актор, ми так, ради традиції, ради свят, прийшли привітати вас, пані, розвіяти смуток вашими власними віршами...

Тоді янгол і два пастушки продеклямували віршики із збірки „Серце".

Можна плакати і від щастя, не тільки з приводу смутку. Володимир Мельник напевно тоді не знав, не усвідомлював того, яку пільгу і скільки світла приніс в опустілу хату.

(Закінгення на стор. 8)

Іван Стебельський

БАБИН ЯР І УКРАЇНСЬКО—ЖИДІВСЬКІ ПРОБЛЕМИ

II

Він каже, „що після Февральскої революції, яка знесла „черту поселення" і інші обмеження, „тисячі євреїв кинулися з містечок і декількох південних міст у Москву, Петроград, Київ назустріч „правдивому життю". Відкинувши все, чим жили діди — мову, віру, еврейські звичаї, наші батьки взяли участь у Жовтневому перевороті і далі в громадянській війні, а молоді еврейські письменники й поети оспівали цей подвиг еврейської молоді, а особливо про хлопців з містечок, що стають грізними червоними комісарами". Далі він пише, „що не було в післяреволюційній Росії другого народу який би з таким захопленням русифікувався і совєтизувався як євреї". „Вони були найвірнішими, найвідданішими совєтській владі громадянами".

Я думаю, що ці щирі вислови Марка Поповського не потребують дальших коментарів. З них ясно виходить, що жиди, а передусім українські жиди не лише обійняли й прийняли комунізм як щось своє і рідне, але також билися за нього та всією силою допомагали його поширювати й закріплювати. Вони вороже поставилися до наших Визвольних Змагань, поза малим вийнятком їх поборювали й віддано співпрацювали з кровожадною системою, що заволоділа майже цілою територією колишньої царської Росії.

Багато з них займали найвищі пости в партії, Політбюрі, адміністрації, торгівлі, промислі, шкільництві й у славних Чеках, ҐПУ й НКВД, а грізні червоні комісари немало причинилися до знищення мільйонів українських селян, робітників та інтеліґенції під проводом тестя Сталіна, кровожадного Кагановича. Тільки в 1931-1932 роках, викликаним штучним голодом під час мирного часу, а не у воєнний час, загинуло в Україні сім і півмільйона українських селян. Ніде й ніколи я не чув, щоб хоч один жид у тому часі в Україні загинув з голоду. Тоді як відомо була здесяткована українська культурна еліта, а мільйони так званих куркулів були заслані на Сибір в концентраційні табори, де й подавляюча більшість безслідно загинула. Поміж ними треба признати, загинула також мала кількість жидів-сіоністів, що боролися проти режиму.

Тисячі недобитків з наших людей, що опинилися на еміґрації — це добре знають і пам'ятають, бо такі речі не легко забуваються.

Згідно за книжкою „Політбюро", опрацьованої Джорджом К. Шілєром і виданої гуверським інститутом при Стенфордському університеті в 1951 році, під час створення Леніном Політбюра в 1917 році до 1951 року, на 27 членів за цей період часу п'ять жидів було членами цієї всемогутньої інституції тоді, коли жиди становили заледве два відсотки загального населення Совєтського Союзу. В протиставлені до цього факту на сорок мільйонів українців лише двох членів, а саме Чубар і Косіор, останній навіть не українець по походженні. Жидівськими членами були: Троцький, Зінов'єв, Камєнев, Свєрдлов і Каганович.

Також увесь час у відношенні до своєї кількости чотири і піввідсотка жидів були членами комуністичної партії Совєтського Союзу тоді, коли інші національності загально до своєї кількости мали тільки від півтора до двох і пів відсотка членами партії.

Заки перейду до точного обговорення знаної статті Люсі Давідовіч, хочу додати, що перед вибухом російської революції у 1917 році, три і півмільйона жидів жило на українських землях. Згідно зі статистикою, Україна була на другому місці по відношенні жидівського населення після З'єднаних Стейтів Північної Америки і більше як усі інші европейські країни разом узяті. З цього — висновок, що український народ не є дійсно таким дикуном і жорстоким у відношенні до жидів як його малюють усілякі професори й учені-спеціялісти, бо як можна пояснити сам факт такої великої їхньої кількости на українських етнографічних землях.

З нагоди сорокової річниці масових розстрілів київських жидів нацистами дня 29 і 30-го вересня 1941 року в Бабиному Ярі біля Києва, в найбільш престижевому і поширеному „Ню Йорк Таймсі", дня 27-го вересня ц. р. поміщено довжезну статтю Люсі Давідовіч про Бабин Яр, що як своїм змістом так і незгідними історичними фактами, можна сказати порушила кожного українця до живого. Вона в першій мірі називає усіх українців антисемітами, хоча згідно з протоколами міжнародного військового трибуналу в Нюрнберзі антисемітизм не можна назвати злочином. Трибунал звільнив від вини і кари Ганса Фрітче, котрий під час Другої світової війни провадив в радіо антижидівську пропаґанду.

У статті про ці трагічні події, які майже вповні оперті на знаній книжці Анатоля Кузнєцова „Бабин Яр", що являється тільки повістю основаною на тому часі й подіях, Люся Давідовіч обвинувачує українців Києва в коляборації з нацистами та закидає київській українській поліції, що вона не тільки пильнувала порядку, коли проходила група жидів, але також брала участь у побоях і знущанні над жидами здиранні одягу перед розстрілом, забиранні жидівського лахміття і добивання разом з німцями ще не застрілених на дні яру нещасних жидівських жертв у дальшому вона закидає киянам, що вони зразу кинулися рабувати жидівські доми й масово видавати німцям захованих жидів. Вона також твердить, не знаю на підставі яких матеріялів, що у Бабиному Ярі розстріляно 90,000 жидів, а інших заледве 10,000 в тому й малі групи українських націоналістів.

Її твердження про участь української поліції у масакрі — основані виключно на свідченні Діни Пронічевої, київської жидівки, замужньої за українцем, артистки дитячого театру, яка єдина мала вирятуватися з пекла Бабиного Яру й пізніше зізнавала перед совєтською владою і на суді в Дармштаді. Її зізнання Кузнєцов вставив до своєї книжки, а сам він, бувши в тому часі заледве тринадцятилітнім хлопчиною, на власні очі ніколи під час цих подій української поліції не бачив. Беручи до уваги жахливі пережиття Діни Пронічевої під час і після розстрілу та напевно її велике психічне заламання, тим більше, що її цілу родину розстріляли, постає питання — чи таке важке обвинувачення супроти українців можна видвигнути так голосно й сміло виключно на мнимих зізнаннях цієї нещасної людини.

(Продовження буде)

Китайська...

(Продовження зі стор. 2)

було проголошено, що 45-ий пункт конституції, який передбачав право вирішувати дацзибао, треба зліквідувати. Преса підтвердила, що з „чотирьох засад" — керівна роля партії найголовніша.

Мао надуживав поняттям феодалізм, фашизм і маси до того звикли — продовжувала нагадувати опозиція. Ми, мовляв, легко забуваємо час червоного терору. Наші голови були замотані в кусень паперу з портретом Мао та його цитатами, і ми не чули сальв розстрілів невинних.

Таким чином „дацзибао були тільки тимчасовим засобом розладовання незадоволення мас. Але критика системи оберталася у критику Мао. Культурна революція була стихійним нещастям, законність знищено, господарство збанкрутувало.

Що ж являється характерним для китайської опозиції? Треба знайти шлях до демократичного соціялізму. Опозиція заатакувала абсолютизм комуністичної партії — як фундамент влади небагатьох. Абсолютне панування партії уже викликало сумнів, тому теперішня диктатура Китаю хоче виглядати зовсім сучасною.

Може викликати здивування одверте висвітлення подій у Польщі, зокрема робітничого руху та можливості страйкувати і створення незалежних від партії робітничих союзів.

Новий прем'єр-міністер збирається звернути увагу на сільське господарство і легку промисловість. На великих фабриках робітники мають право вибирати дирекцію та мати голос у плянуванні. Ленінізм грає більшу ролю як марксизм.

Все таки майбутність Китаю — невідома.

Вшанували Богдана Лепкого

Приблизно 250 громадян північного Огайо, що в неділю, 8-го листопада, прибули до Святопокровського осередку в Пармі на Святочний концерт в пошану Богдана Лепкого, були приємно здивовані, коли побачили у залі розкладену для них велику виставку спадщини цього многогранного творця української культури.

Архівну спадщину професора Яґайлонського університету Б.Лепкого, що залишилася у Кракові, вдалося після війни перевезти до Баварії, а в 1949 році до сина Лева Ростислава в Ню Йорку. Від його смерти в 1965 році прецінним архівом опікується його свояк, д-р медицини Роман Смик, філантроп і мирянський діяч. Він з дружиною Лідією впорядкував спадщину і приготовив до експонування та від 1972 року (сторіччя від народження поета) почав показувати частини цієї спадщини на виставках.

Сорокріччя від смерти Б. Лепкого дало притоку Учительській Громаді у Клівленді в співпраці з Українським Музеєм-Архівом запросити д-ра Смика з виставкою до Великого Клівленду і окремим Вечором пошанувати Великого Мазепинця, одного з найвидатніших у пантеоні українського народу.

На майже двісті експонатів складалися особисті документи, фотографії й пам'ятки, малюнки, книжкові твори (проза, поезія, переклади, наука), статті про поета, афіші з Галичини про імпрези в його честь. Більша частина особистих пам'яток походить з 1932 року, коли українці у світі відзначували 60-ліття Б.Лепкого. З них глядачі побачили, як перед війною українці вміли пошанувати заслужену людину різними признаннями, почестями й актами, виконаними по-мистецьки, в любові і з респектом.

Опинившись у залі, прикрашеній авторськими пам'ятками і небаченою Лепкіяною, у пам'яті присутніх оновилась доба молодости і змагань з перед півсторіччя, туга за минулим, за рідним краєм. Пригадалося живе слово професора на викладах або як оратора на концертах, чи при зустрічах у Черчі або в його мешканні, яке завжди було відкрите для гостей.

Рідко буваємо учасниками імпрез з таким своєрідним настроєм, який скріпила ще дальша програма вечора. Д-р Р.Смик у довгій доповіді ніби оживив нам ближче знану йому людину, Богдана Лепкого, і ми за скромним доповідачем, пройшли життьовий шлях від 1872 року у Крегульці до його смерти на атаку серця 21-го липня 1941 року; пригадали діяльність у різних ділянках і серед полонених, поновили в пам'яті белетристику й історичні повісті, ліричну поезію, твори перекладача, літературознавця і вченого, маляра, почесного члена НТШ і Просвіти, амбасадора культури України перед іншими народами.

Концертову частину виповнили гості з Кларіону, Па. — проф. д-р Ярополк Ласовський, скрипак, і його донька Оксана, піяністка, які заграли „Листок з альбому" і „Елегія" М.Лисенка, а після доповіді — довгу „Сонатіну", опус 100 А. Дворжака. Місцеві бандуристки, сестри Ірина і Люба Завадівські, заграли „Три поради" Шамо і „Не забудь" І.Завадівської.

Святочний вечір започаткував словом голова Учительської Громади мґр Степан Воляник, який теж на закінчення читав поезію „Над рікою" на тлі дібраних мелодій, що їх грала на фортепіяні Оля Кість. Дир. Генрих Штайнгаґен прочитав патріотичний вірш „Голос зневіри, голос надії".

Ще годину по закінченні програми учасники оглядали виставку та в зустрічах висловлювали вдяку д-рові Смикові за зберігання й експонування архіву та за поновлювання відомостей про таку освічену й вельмизаслужену людину — „мазепинця" Богдана Лепкого.

Разом із признанням виконавцям цього незвичайного Вечора слід згадати, що д-р Смик не прийняв звороту понесених витрат на подорож, а парафія ПУКЦ Покрова Пресв. Богородиці зниженою оплатою за залю причинилася до успішного фінансового звіту.

Степан Кікта

Об'єднання жінок ОЧСУ працює

У суботу і неділю, 24-го і 25-го жовтня ц.р., в Домі Українського Визвольного Фронту в Ню Йорку відбулася річна конференція ОЖ ОЧСУ. Добре зорганізована конференція увінчалася повним успіхом. З'їхалися голови і делеґатки ОЖ зі всієї Америки, щоби позвітувати перед Президією і членством за пророблену працю на місцях своїх поселень. Праця проороблена велика і обширна на всіх ділянках нашого організованого життя. Нарада тривала два дні.

В суботу ввечері відбулася Зустріч-вечеря, присвячена пам'яті колишній голові св. п. мґр Уляни Целевич-Стецюк. Рівночасно відбулося проголошення нагород композиторам за написані музичні твори в пам'ять Лариси Целевич.

В неділю голови і делеґатки одержали плян праці на 1982 рік. Прийнято також резолюції.

Марія Лозинська

В'язка білих...

(Продовження зі стор. 2)

Актора Володимира Мельника вже немає в живих. Та чи тільки актора? Родина втратила батька і мужа, громада — трудівника пластова молодь — опікуна, а я особисто, втратила людину, яка зуміла мовою старої традиції зогріти теплом до болю холодну хату, засвітити гейби ялинку отими жаринками дитячих веселих очей, а з добрих, невинних сердець сплести різдвяний віночок, і повісити уявно на дверях опустілої і самітної хати.

За який...

(Продовження зі стор. 2-ої)

ного уряду: всі французи і держава французького народу.

Вислів Моруа дуже далекий від того соціялістичного пустослів'я, яким були виповнені вщерть різні документи й виступи колишніх соціялістичних лідерів, а які ще сьогодні страшать зі сторінок усяких совєтських видань, але... Але чи соціялістичний уряд зуміє послідовно поступати з ним у своїх політичних потягненнях. Бо це не є так звана поміркованість, як дехто хотів би це назвати, це зовсім інший погляд на життя, на відношення між народом і партією, це для соціялістів нове слово.

Це так у Франції. Але Франція відома з того, що вона не раз уже передувала й далі передує іншим народам у духових течіях, у мистецьких стилях, у соціяльних рухах. У Франції зароджувалися початки модерного соціялізму, там впали на паризьких барикадах перші комунарі, на яких так часто покликувався Ленін і з досвіду яких він неодним послужився у своїй науці про здобування й утримування влади. Але як у цій справі поступає інший найновіший соціялістичний переможець Андреас Папандреу?

Лідер грецьких соціялістів першим своїм завданням уважає привернути нормальний стан, престиж і честь грецького народу на грецькому острові Кипр. Остров цей 1974 року окупували турецькі частини на його більше як одній третій території, не зважаючи на те, що на ньому живе понад 80 відсотків греків та що він споконвіку належав Греції, мотивуючи тим, що він знаходиться близько берегів Туреччини. З того виходить, що Папандреу добро свого народу, грецького народу, і його честь ставить на першому місці.

Одна ластівка не робить весни, каже народ й у цьому випадку на підставі тих поодиноких виступів не можна робити остаточних висновків, але все таки вони є достатньою підставою для припущень і сподівань.

Кінець попереднього століття і дотеперішні десятиліття XX — це доба таких великих здобутків у науці, техніці й технології, взагалі в природничих науках, що сучасну її фазу називають добою „технічно-наукової революції". Тож і не диво, що в обличчі тих революційних відкрить і здобутків людина а й народи прагнуть революційних змін у національному і суспільному житті. Совєтський експеримент, базований на так званому науковому соціялізмі, від якого чимало людей сподівалося власне тих змін у національно-суспільному житті, не виправдав себе, і надій покладених на нього. Поза бомбастичними фразами про „революцію" в СССР в дійсності панує російський шовінізм і диктатура комуністичної партії, які є повним запереченням нових здобутків. Поневолення народів і людини в СССР є таким кричущим запереченням прагнень сучасної людини, що совєтська система в не одному подобає для неї на кам'яну добу. І тому з одного боку є велике прагнення змін, а з другого боку — шукання тих змін. Що несуть зі собою в цьому відношенні обидва соціялізми, які останньо перемогли?

Французи завжди вміли пам'ятати про основне в свому житті, про свою французькість. Одначе переконання в тому захитало рішення президента Міттерана і його товаришів притягнути до кабінету і французьких комуністів, хоч КПФ ще й далі тягнеться в російському хвості. Французький парлямент із соціялістичною більшістю почав схвалювати закони про соціялізацію різних підприємств. Досвід, зокрема французький, учить, що деякі соціялізовані підприємства працюють краще, як перед тим, коли були в приватних руках. Але тільки деякі й то під тиском конкуренції з боку приватного промислу. Але що станеться, коли тих соціялізованих підприємств буде більше? В пляні уряду є піднести кількість соціялізованих підприємств з 12 відсотків до 17 відсотків. Що станеться тоді побачимо. Тут власне буде той практичний іспит, через який новий соціялістичний експеримент мусить пройти. Коли не пройде з успіхом, треба буде його відкинути. При тому треба завжди пам'ятати, що в усіх країнах за всіляких умов виявилося, що досвід і ініціятива приватних підприємств не може бути з успіхом замінена бюрократом і державним урядником. Можливо, що Міттеран і його співробітники це враховують. Папандреу також заповів соціялізацію у більшому обсязі. Покищо невідомо, до якої міри. І тому в грецькому випадку тим більше треба відчекати. Великий історичний досвід і складність вимог сучасного господарського життя підкреслюють численні переваги мішаної форми господарства, при якій співіснують і приватні, і міські, кооперативні і державні форми власности і керівництва та саме це забезпечує максимум успіхів. Можна надіятися, що тим досвідом користуються соціялістичні уряди, які тепер прийшли до влади.

У світовій політиці французький соціялістичний уряд уже себе показав. Він категорично засудив совєтський напад і окупацію Афганістану, обстоює конечність привернення рівноваги в обличчі надмірних совєтських зброєнь, шукає мирних розв'язок для всіх конфліктних проблем, але в потребі рішений боронити інтересів Франції силою. І в цьому його велика перевага. Ясне, що він підтримує соціо-економічні реформи в світі, зближені до французького взірця, а в справах визвольної боротьби поневолених народів він, як і всі інші ще далі селективний. Він визнає визвольну боротьбу афганців, але не бачить визвольної боротьби українців і інших поневолених народів в СССР, є проти колоніяльного визиску народу народом, але замикає очі на колоніяльну імперію СССР. Ще багато протече води під надсекванськими мостами в Парижі, заки французи стосуватимуть послідовно „ліберте і еґаліте" до всіх народів нашої плянети.

Про закордонну політику Папандреу важко сьогодні щонебудь сказати. Він заявив, що „не піде на авантюри", але одночасно першим його дипломатичним кроком було визнання ПВО, як і приходять алярмуючі вістки, що з Москви безперервною чергою напливають різні пропозиції і в Атенах покищо їх розглядають. Якщо Папандреу і його уряд направду й консеквентно захищатимуть інтереси Греції й грецького народу, тоді не буде небезпеки, що вони стануть жертвою російських принад і накликувань, одначе якщо б вони з того шляху зійшли, тоді за тимчасові успіхи вони заплатять довготривалим горем свого народу.

Розвиток европейського соціялізму показує, що соціялісти, але не всі, починають визволятися з-під доктринерства, що вони міняють ієрархію цінностей і на чоло висувають народне добро, але не якийсь там „закон" вигаданий Марксом, чи іншим подібним „пророком, що вони на світ починають дивитися реальними очима й шукають прагматичних розв'язок для потреб своїх народів.

Дописи з життя громад, установ, організацій чи осіб мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками й писати розбірливо. Дописи слід надсилати до десяти днів після відбуття даної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи й правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища, не скорочуючи їх. У випадку англійських імен чи назв треба дати в дужках і їх.

День Союзянки в Рочестері

Діти Світлички СУА моделюють вишивані одяги (зліва): Христя Корнило, Петрусь Керчей, Ліса Дабровни, Джемі Дабровни, Христя Завадецька, Памі Дінґер, Андрійко Бузан і Лора Федоренко.

Неділя, 11-го жовтня ц.р., замаркувалася у пам'яті багатьох осіб рочестерської громади. Ця неділя була виповнена різнорідною програмою з нагоди Дня Союзянки, який зорганізували 47-ий і 46-ий Відділи Союзу Українок Америки в Рочестері, Н.Й.

Програма Дня відбувалася у приміщеннях Школи св. Йосафата. Почалася вона Службою Божою у наміренні членства СУА і панахидами за померлих членок. Приїхали членки СУА із сусідних Відділів Баффало та Сиракюз, щоб разом зі своїми сестрами відзначити цей день.

У гарно прибраній залі приміщено дві виставки. Одна - це віддзеркалення багатогранної праці СУА, а обох рочестерських Відділів зокрема. Це були знімки управ, членства, грамоти відзначень на Конвенціях СУА, міжнародних фестивалях, знімки зі Суспільної Опіки враз із подяками дітей у Бразилії, „бабусь", дитячої Світлички, мистецьких виставок, ґрадуаційних зустрічів, презентації деб'ютанток під час Вечорниць Червоної Калини, Гуртка Книголюбів, праці Культурно-Освітньої референтури, Українського Музею в Ню Йорку, журналу „Наше життя" та XIX Конвевенції СУА, на яку цього року обидва Відділи вислали повне число своїх делегаток.

По другому боці залі була дуже багата експонатами мистецька виставка Рема Багавтдина, якого любить рочестерська публіка.

Внесенням прапору СУА та рецитацією гимну СУА під акомпаньямент фортепіяну розпочалася програма. День Союзянки відкрила голова 47-го Відділу Марія Крамарчук. Далі слідували пописи дітей членок 46-го Відділу. Діти Світлички моделювали вишиваний одяг.

У кафетерії школи, де господарські референтки обидвох Відділів приготовили смачний буфет, всі присутні у приємній товариській атмосфері мали перекуску.

Знову слідувала коротка перерва, під час якої була нагода оглядати і закупити образи Р.Багавтдина і ще раз докладніше оглянути працю СУА у знімках на стінах та альбомах.

О третій годині зійшлося ще більше громади Рочестеру. Почалася програма артистів з України — Евеліни Белюць, Леоніда Вербицького і Олексія Журби.

Програма складалася із двох частин. У першій артисти запізнали публіку з найновішими творами поетів України та музичними творами Леоніда Вербицького і Ґами Скупинського. Рівнож два чудово виконані уривки з п'єси Квітки Основяненка „Сватання на Гончарівці" у виконанні Евеліни Белюць і Олексія Журби полонили публіку. Можна було захопитися, спостерігаючи, з якою любов'ю та делікатним відчуттям Олексій Журба відтворив постаті Прокопа і Стецька. Акомпаньямент Леоніда Вербицького, його спів та дует з Евеліною Белюць були також незабутнім переживанням.

Друга частина була присвячена Ліні Костенко і Володимирові Івасюкові. І тут артисти себе проявили знову. Не одному стискалося горло від сліз, почувши зворушливе слово Олексія Журби про Володимира Івасюка. Евеліна Белюць була невимовно щира і зворушлива, рецитуючи твори Ліни Костенко та співаючи пісні В.Івасюка. Китиці квітів та рясні і довготривалі оплески не могли повністю виявити вдячности артистам з України за їхній незабутній виступ у двогодинній програмі. Програмою проводила Марта Шміґель, членка 46-го Відділу.

Увечорі відбулося інтерв'ю з Евеліною Белюць і Олексієм Журбою, яким зайнялися члени радіопрограми Відділу УККА. Рочестерська громада тиждень пізніше мала нагоду ще раз переживати зворушливі хвилини з Дня Союзянки. Радіова програма була присвячена обом Відділам СУА.

Ми, союзянки, дуже раді, що наша громада ставиться до нас і нашої праці з повагою, бо це додає нам охоти і сил боротися зі всіми труднощами, які зустрічаємо на суспільній ниві, особливо зі збайдуженням та матеріялізмом, які паралізують наші організації і громади.

Дай, Боже, щоб нам ще надовго вистачило сили виявляти любов до свого народу і захищати нашу мову та традицію. Приналежність до Союзу Українок Америки нам у цьому допомагає.

Ірина Руснак

АҐЕНТСТВО РОЙТЕРС ПОВІДОМИЛО З Ісламабаду, столиці Пакістану, що там велике занепокоєння викликають зростаючі бомбові налети афганського летунства на табори біженців з Афганістану та на оселі в горах Пакістану. Такі налети вже мали місце раніше, але шкоди які вони нанесли, були не такі великі як тепер, коли афганські літаки почали скидати важчі бомби й обстрілювати населені пункти. Також над територією Пакістану появилися афганські гелікоптери, які методично руйнують шляхи доступу до афганського кордону. У зв'язку зі схопленням афганськими національними відділами совєтського нафтового експерта й дорадника совєтської окупаційної влади Е. Р. Охримюка, з повстанських осередків подають, що дотепер національні відділи захопили коло десяти різних совєтських цивілів, які виконували керівні функції в совєтській окупаційній владі.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого ДРУГА з німецьких концентраційних таборів 1941-1945 рр.

бл. п. мґра

МИХАЙЛА ЯРЕМКА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

в УКЦеркві св. І. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.
у вівторок, 24 листопада 1981 р., о год. 8-ій ранку

•

ВШановній Дружині та Родині Покійного, висловлюємо наше щире співчуття.

•

Вшановуючи бл. п. Друга Михайла, складаємо 150.00 дол. на фонд будови пам'ятника „Бабин Яр Парк" в Денвер, Коло.

Д-р Петро Богданський, Ярослав Клим,
Федір Луцишин, Володимир Мартинець,
ред. Василь Пасічняк, мґр Ярослав Рак

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ СХВАЛИЛА голосами 335 до 61, сильно підтримувану Адміністрацією президента Роналда Регена пропозицію про асигнацію на дозброєння З'єднаних Стейтів Америки 197,4 більйона долярів, частина з яких буде призначена на продукцію нового бомбовика типу Б-1, і пересувних ракет типу МХ. На думку Президента і Пентагону обидві системи є важливі у стратегічному плянуванні ЗСА і на протязі чергових шести років Америка плянує витратити на них принаймні 180 більйонів долярів, якщо ситуація на зміниться і переговори про зменшення стратегічної нуклеарної зброї із Совєтським Союзом не принесуть жадних результатів. Конґресмен Джозеф Аддабо з Квінсу в Ню Йорку намагався бльокувати схвалення додаткових 1,8 більйона долярів на продукцію бомбовика типу Б-1, але він не знайшов належної підтримки у законодавців. Його пропозиція перепала більшістю голосів. Чергове голосування в Палаті Репрезентантів над мілітарним бюджетом є особистою перемогою президента Регена і збільшить його популярність, — кажуть політичні спостерігачі.

Округа УНС...

(Продовження зі стор. 1)

шим. На загал, Округа Аллентавну здобула 78 нових членів і тільки один відділ не спромігся на приєднання бодай одного члена.

Цього року, по день 18-го жовтня, А. Гарас вже має 11 нових членів, Є. Цап — 8, а Степан Івасечко, секретар 48-го відділу в Редінґу, приєднав 4 нових членів. Округа вже виконала 50 відсотків квоти на біжучий рік. М. Душник закликала присутніх до посиленої організаційної праці, щоб за останніх два місяці в цьому передконвенційному році допомогти Окрузі УНС здобуяи повну квоту нових членів. Вона теж подала короткий перегляд організаційного, фінансового і загального стану УНСоюзу.

Наступному промовцеві С. Гавришеві, якого теж представила А. Гарас, вручено 7 нових членських аплікацій.

С. Гавриш дав перегляд загального стану відділів УНС в Окрузі, як теж начеркнув сподівання щодо делеґатів на 30-ту Конвенцію УНС в травні наступного року. Він говорив про „посуху" в УНС, зазнаючи, що він сподівається, що цей „сухий сезон" скоро проминеться. Він зложив признання Окрузі за третє місце в загальній кампанії в 1980 році. Промовець далі твердив, що Пенсильванія робить значні зусилля в організаційній кампанії, хоча деякі місцевості є неактивними. Розмови про економічну ситуацію чи про громадське роз'єднання не повинні здержувати праці для УНСоюзу.

У дальшому С. Гавриш заявив, що злука УНС з УБС заощадила б біля мільйона долярів, які можна було б зужити на добрі цілі. Він закликав усіх до посиленої праці на організаційному відтинку, не лишати організування нових членів кільком секретарям. Всі відділи УНС Округи повинні приєднати щонайменше по одному чи двом членам в 1981 році.

А. Гарас говорила про труднощі в організауванні нових членів і просила присутніх допомогти УНС в цьогорічній кампанії.

В дискусії слово забирали: М. Шеска, С. Колодруб, І. Ганич і Катерина Сарджент, порушуючи такі справи, як поштові видатки, кошти бензини, активність молоді в УНС, злука двох братських союзів, резолюція ухвалена аллентавнською Округою УНС тощо. Відповіді давали всі три доповідачі. На закінчення, всі зібрані заспівали „Многая літа" — М. Колодрубові. Збори закінчено перекускою, яку приготували Марія Колодруб і Анна Строт.

„ВЕЧІР В ОПЕРІ"

Ню Йорк, Н. Й. — Український Інститут Америки зарезервував деяку кількість місць в Метрополітальній опері на суботу, 5-го грудня ц.р., на год. 8-му вечора на оперу „Трітіко". Виступатиме Андрій Добрянський, бас-баритон Метрополітальної опери. Під час перерви Клюб Метрополітальної опери буде відкритий тільки для членів Інституту і їхніх гостей. Ціни: 40 долярів; з цього 35 за квиток, а решта на витрати. Зацікавлених просять зголошуватись на число телефону: (212) 288-8669 до четверга 26-го листопада.

Комісія прав...

(Продовження зі стор. 1)

відбувають тяжкі кари в тюрмах, психіятричних закладах і таборах, та поновлено прохання до членів делеґації на Мадридську конференцію, щоб більш інтенсивно і рішучо виступали в їхній обороні та домагалися їхнього звільнення.

Амбасадор Л, Роджерс поінформував присутніх про перебіг конференції в Мадриді, успіх якої загрожений суперечним становищем держав Сходу і Заходу та підкреслив, що Канада далі підтримуватиме свою пропозицію, подану на попередній сесії в Мадриді, а саме скликання окремої міжнародної конференції експертів у питаннях прав людини.

Зроблено також заходи, щоб група Міжнародної Амнестії, яка клопочеться українськими політв'язнями: Стусом, Шумуком, Шабатурою та іншими підсилила старання КПЛ в розмовах в Оттаві з міністром закордонних справ М. МекҐвіґеном.

КПЛ вислала свої найновіші видання про родину Січків та брошуру про Українську Гельсінкську Групу з відповідними листами делеґаціям в Мадриді, всім членам Конґресу й Сенату ЗСА, всім членам парляменту й сенату Канади, урядовим чинникам інших держав, організаціям при ОН, ЮНЕСКО, організаціям оборони прав людини та організаціям членам СКВУ.

КОСТЮМІВКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Бриджпорт Конн. — В неділю, 6-го грудня ц.р., о год. 3-ій по полудні, тут у залі української католицької церкви, при вул. Нобел і Барнум ч. 457, відбудеться старанням 73-го Відділу СУА діточа забава-костюмівка, на яку заповів свою гостину св. о. Миколай. Організатори запрошують на цю імпрезу батьків і дітей.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 22-го ЛИСТОПАДА 1981 р.

Кліфтон, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 64-ий Відд., о год. 1-3-ої по пол., біля церкви Св. Марії, Washington St. Проситься чл. прибути. — Ів. Бурний, секр.

НЕДІЛЯ, 6-го ГРУДНЯ 1981 р.

Фініксвіл, Па. Річні збори 321 Відд. — Б-во св. Петра і Павла, по полудні в парафіяльній залі у Фініксвіл, Па. На порядку: звіти урядовців і вибір управи на 1982 рік. Проситься чл. прибути на збори і вирівняти свої вкладки. — Ів. Підгайний, предс., М. Лісовський, кас., Дм. Чук, секр.

Вступайте в члени УНСоюзу!